

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 403/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 238/2001 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2007, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 169/2007 a jeho rozsudkom zo 17. apríla 2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 90/2012 a 6 Cdo 91/2012 a jeho uznesením z 10. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2013 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 238/2001 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2007 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/169/2007 a jeho rozsudkom zo 17. apríla 2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 90/2012 a 6 Cdo 91/2012 a jeho uznesením z 10. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

K dôvodom svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol:

«Po prijatí transformačného zákona parlamentom koncom r. 1991, som si začiatkom nasl. roku 1992 podal žiadosť /písomnú/ o bezplatný prevod družstevného bytu do vlastníctva fyzickej osoby a mojej rodiny, splniac na to všetky zákonné predpoklady. Náš byt, ktorý ako iba nájomcovia obývame dodnes, mali sme právo získať podľa tohto zákona najneskôr do konca r. 1992, ale dodnes a takto nie našou vinou nestalo, takže, pokiaľ sa takto nestalo u nikoho, bolo OSBD povinné priamo zo zákona vstúpiť do likvidácie, ale ani to sa neuskutočnilo. Takže ono nezákonne prežilo a nás nezákonne s pomocou našej justície „potopilo, či okradlo“ len o nám aj deiure patriaci majetok! OSBD B. si dalo náš byt na seba napísať na základe pofidérnej listiny až v r. 1995, a to na základe rozhodnutia Mesta B. o pridelení mu čísla domu! Ako sme sa dozvedeli, náš byt mal byť predmetom kšeftárenia a moja 5-čl. rodina mala byť z neho deložovaná! Malo sa takto stať napriek tomu, že v r. 1993 a 1994 ani ono nebolo vl. právom zapísané v katastri nehnuteľností. To ma viedlo k tomu, aby som sa zbavil tohto vazalstva a začlenil sa do nového bytového spoločenstva, čo sa nepodarilo! Ďalšej hrozbe vysankovania nás z nášho 2 a ½ izb. bytu som zabránil tým, že som na ňom urobil za vlastné peniaze GO! Od r. 1996 až doposiaľ prebiehali v tejto veci početné súdne spory a až v jedno z nich – tých posledných – vlastníctvo k tomuto bytu, takže dobrá vôľa u neho v tomto smere bola, ale v tomto smere nebola dobrá vôľa a najmä nálada u samosudcu, ktorý moju žalobu vedno s prešovským

senátom odvolacieho súdu zmietli zo stola a moje zo zákona patriace mi právo odmietli mi priznať, čím pošliapali náš tzv. a demokratický a právny štát aj s jeho §-om 153a OSP!»

Vo vzťahu k lehote na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ uvádza, že „je... zachovaná a túto priznáva aj sám Ústavný súd SR (viď jeho písomné oznámenie pod Rvp 5648/2013 z 10. IV. 2013, ktoré som obdržal dňa 18. 4. 13“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho v sťažnosti označené „základné a ľudské práva... neposkytnutím faktickej právnej ochrany mu Najvyšším súdom SR jeho konečným uzn. 6 Cdo 90/12 a 91/2012 z 10. X. 2012 a v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 1 C 238/01 porušené boli“.

Sťažovateľ sa taktiež domáha, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napokon žiada, aby mu ústavný súd ustanovil zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti [ktorým je ústavný súd v zmysle § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný] výslovne neuviedol (možno to však z neho vyvodit'), že namieta porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy, práv a článku podľa dohovoru aj napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu. Keďže sťažovateľ pri podaní sťažnosti nebol zastúpený advokátom, ústavný súd ustálil petit jeho sťažnosti tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom a výsledkom súdnych konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 1 C 238/2001, krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 169/2007 a najvyšším súdom pod sp. zn. 6 Cdo 90/2012 a 6 Cdo 91/2012.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že uznesením sp. zn. II. ÚS 302/08 z 9. augusta 2008 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu z 9. augusta 2008“) bola sťažnosť sťažovateľa vedená pod touto spisovou značkou v časti, v ktorej namietal porušenie:

- svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru a porušenie čl. 14 dohovoru, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 C 238/01-104 zo 6. februára 2007, odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prorokovanie (pretože sťažovateľ využil opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd),

- svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 238/2001, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 169/2007, odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (pretože v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k priet'ahom),

- svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 2 ústavy a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 169/2007 zo 17. apríla 2008, odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Zo zistenia ústavného súdu taktiež vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 90/2012 a 6 Cdo 91/2012 z 10. októbra 2012 bolo dovolanie sťažovateľa podané okrem iného aj proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co/169/2007 zo 17. apríla 2008, (ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 C 238/2001 zo 6. februára 2007), odmietnuté podľa § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Napokon ústavný súd zistil, že prípisom ústavného súdu sp. zn. Rvp 5648/2013 z 10. apríla 2013 (ďalej len „prípis ústavného súdu z 10. apríla 2013“) bolo podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu 24. januára 2013 a označené ako „*VEC: Ďalšia ústavná sťažnosť, resp. na pokračovanie s tými predošlými v dôležitej kauze na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 1 C 238/01, ktorá nie je komplexne uzavretá pred Ústavným súdom SR pre jeho subsidiaritu, keďže nebola vopred posúdená všeobecným dovolacím*

súdom – NS-SR“, a v ktorom uviedol, že *„už existuje právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorým je jeho uznesenie /konečné/ sp. zn. 6 Cdo 90 a 6 Cdo 91/2012 z 10. X. 12 /došlo 20. 12. 12/, takže Ústavný súd SR má už teraz voľné ruky a možnosť celý prípad spravodlivo prehodnotiť a vo veci samej aj rozhodnúť, a to pre jeho doterajšiu neudržateľnosť a neakceptovateľnosť!“*, odložené bez ďalšieho procesného postupu podľa § 23a zákona o ústavnom súde, pretože ústavný súd dospel k záveru, že nejde o návrh na začatie konania o sťažnosti, o ktorom by mohol a mal konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ bol zároveň poučený, že odloženie jeho podania neznamena, že sa na ústavný súd nemôže opätovne obrátiť v tej istej veci s novým podaním, ktoré, ak by však malo byť prijaté na ďalšie konanie, musí spĺňať náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a ďalšie náležitosti ustanovené najmä v § 20 a § 50 a nasl. zákona o ústavnom súde a zároveň musí smerovať k uplatneniu niektorej z ústavou taxatívne vymedzených právomocí ústavného súdu.

1. K napadnutému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 238/2001 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2007

1.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru

Ako vyplýva z už uvedených zistení ústavného súdu, sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 (ekvivalent k čl. 6 ods. 1 dohovoru) a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 238/2001 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2007, je neprípustná, pretože ústavný súd už o námietkach sťažovateľa uplatnených v tejto časti sťažnosti rozhodol uznesením z 9. augusta 2008 tak, že sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd na základe uvedeného sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

1.2 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 8 a čl. 13 dohovoru

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 8 a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 1 C 238/2001 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2007 ústavný súd poukazuje na to, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V okolnostiach daného prípadu mohol sťažovateľ využiť opravný prostriedok, ktorý pripúšťa § 201 OSP, t. j. odvolanie, čo aj urobil. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp.zn. 1 C 238/2001 zo 6. februára 2007 rozhodol krajský súd rozsudkom sp.zn.

5 Co/169/2007 zo 17. apríla 2008. Právomoc krajského súdu na preskúmanie rozsudku okresného súdu teda vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu

2.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy

Z už dosiaľ uvedeného vyplýva, že uznesením ústavného súdu z 9. septembra 2008 bola sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ekvivalent k čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu, odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené v súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

2.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 8 dohovoru a k porušeniu čl. 14 dohovoru

Ako už bolo uvedené, ústavnému súdu bolo 24. januára 2013 doručené podanie sťažovateľa (vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5648/2013), z ktorého vyplývalo, že sa týka aj napadnutého konania a rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ v ňom poukázal na to, že už *existuje právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré mu bolo doručené 20. decembra 2012 (z vyznačenej doložky právoplatnosti však vyplýva, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. októbra 2012, pozn.). Toto podanie sťažovateľa však bolo pripísom ústavného súdu z 10. apríla 2013 odložené bez ďalšieho procesného postupu,*

pretože ústavný súd dospel k záveru, že nejde o kvalifikovaný návrh na začatie konania o sťažnosti.

Sťažovateľ tvrdí, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu v danej veci je zachovaná. Uvedený názor zrejme vyvodzuje z poučenia obsiahnutého v prípise ústavného súdu z 10. apríla 2013, v ktorom sa okrem iného uvádza, že sa môže na ústavný súd opätovne obrátiť v tej istej veci s novým podaním, ktoré, ak by malo byť prijaté na ďalšie konanie, musí spĺňať náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a ďalšie náležitosti ustanovené najmä v § 20 a § 50 a nasl. zákona o ústavnom súde a zároveň musí smerovať k uplatneniu niektorej z ústavou taxatívne vymedzených právomocí ústavného súdu.

Posudzovanú sťažnosť sťažovateľa, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania ústavným súdom, však ústavný súd kvalifikoval ako nové podanie, keďže predošlé podanie sťažovateľa z 21. januára 2012 bolo vybavené v súlade s § 23a zákona o ústavnom súde, t. j. skončené vyrozmenním o jeho odložení, doručeným sťažovateľovi 18. apríla 2013.

V súlade s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde mu preto najneskôr 20. decembra 2012 (kedy sťažovateľ tvrdí, že mu bolo doručené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu) začala plynúť dvojmesačná zákonná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho práva podľa čl. 8 dohovoru a čl. 14 dohovoru napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu. Lehota na podanie sťažnosti by ostala zachovaná aj vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu len za predpokladu, ak by sťažnosť, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania, bola ústavnému súdu doručená do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Sťažovateľ sa však na ústavný súd obrátil sťažnosťou odovzdanou na poštovú prepravu 22. apríla 2013 (doručenou 24. apríla 2013), teda zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Pokiaľ sťažovateľ odvíja zachovanie lehoty z poučenia v prípise ústavného súdu z 10. apríla 2013, je k tomu nutné dodať, že z tohto poučenia vyplýva, že sťažnosť, ak by mala byť prijatá

na ďalšie konanie, musela by spĺňať okrem iného aj ďalšie náležitosti ustanovené najmä v § 20 a § 50 a nasl. zákona o ústavnom súde, teda aj podmienku ustanovenú v § 53 ods. 3 (t. j. dodržanie zákonom ustanovenej lehoty na jej podanie). Keďže predchádzajúce podanie sťažovateľa (na ktoré sa odvoláva) vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5648/2013 bolo odložené z dôvodu, že nešlo o návrh na začatie konania o sťažnosti, o ktorom by ústavný súd mohol a mal konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nemohlo na jeho základe dôjsť ani k spočívaniu, resp. neplynutiu prekluzívnej dvojmesačnej lehoty na podanie novej sťažnosti v tejto veci.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 8 dohovoru a porušeniu čl. 14 dohovoru napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu, odmietol v súlade s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

3. K napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu

V už spomínanom podaní sťažovateľa vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5648/2013 sťažovateľ uviedol, že sa týka „*dôležitej*“ kauzy vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 C 238/2001, „*ktorá nie je komplexne uzavretá pred Ústavným súdom SR pre jeho subsidiaritu, keďže nebola vopred posúdená všeobecným dovolacím súdom – NS-SR*“, a zároveň poznamenal, že už *existuje právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu, a to „konečné uznesenie 6 Cdo 90 a 6 Cdo 91/2012“*, ktoré mu bolo doručené 20. decembra 2012, a preto *„ústavný súd má už teraz voľné ruky a možnosť celý prípad spravodlivo prehodnotiť a vo veci samej aj rozhodnúť pre jeho neudržateľnosť a neakceptovateľnosť...“*.

Keďže ústavný súd predmetné podanie sťažovateľa odložil, musel kvalifikovať jeho posudzovanú sťažnosť, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania, aj v tejto časti ako novú sťažnosť. Vzhľadom na to, že táto nová sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. apríla 2013, je zrejmé, že sťažovateľ sa, aj pokiaľ ide o namietaný postup a uznesenie najvyššieho súdu, obrátil na ústavný súd po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného bolo potrebné sťažnosť aj v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho uznesením sp. zn. 6 Cdo 90/2012 a 6 Cdo 91/2012 z 10. októbra 2012 odmietnuť ako podanú oneskorene.

Ústavný súd napokon dodáva, že pokiaľ sťažovateľ vo svojom podaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 5648/2013 tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu mu bolo doručené 20. decembra 2012, tak z vyznačenej doložky právoplatnosti na tomto rozhodnutí vyplýva, že nadobudlo právoplatnosť už 25. októbra 2012, preto od tohto dátumu bolo potrebné odvíjať počítanie lehoty (podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) na podanie sťažnosti. Z toho je zrejmé, že aj keby predošlé podanie sťažovateľa vedené pod sp. zn. Rvp 5648/2013 inak spĺňalo zákonom ustanovené náležitosti, musel by ho ústavný súd odmietnuť ako podané oneskorene, keďže bolo podané na poštovú prepravu až 21. januára 2013, teda po viac ako dvoch mesiacoch od nadobudnutia jeho právoplatnosti.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2013